

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 84.686 van 17 januari 2000
in de zaak A. 72.439/IX-1684.**

In zake : Kris HUYBENS,
die woonplaats kiest bij
advocaat P. VERLOOY,
kantoor houdende te KESSEL-LO,
Kapellekensweg 10

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Pensioenen.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Kris HUYBENS op 10 december 1996 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 14 oktober 1996 van de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen waarbij het door hem ingestelde hoger beroep ontvankelijk en gegrond wordt verklaard, de beslissing van 7 april 1994 van de minister van Pensioenen wordt vernietigd en wordt vastgesteld dat de totale aanrekenbare invaliditeitsgraad onvoldoende is om een pensioen uit te betalen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 31 maart 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien het verzoek tot voortzetting van de rechtspleging en de laatste memorie van verzoeker en de laatste memorie van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 30 november 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 december 1999;

Gehoord het verslag van staatsraad A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VERLOOY, die verschijnt voor verzoeker, en van eerste attaché van Financiën J. HEEMERYCK, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Kris HUYBENS, rijkswachter, verkrijgt, met ingang van 1 maart 1987, een voorlopig invaliditeitspensioen wegens letsels aan de rechterknie, opgelopen bij dienstongevallen van 30 november 1986 en 28 januari 1987. De invaliditeit wordt op 10 pct (art. 263 a en 264 b) geraamd.

1.2. Betrokkene dient op 24 januari 1990 een aanvraag in voor letsels aan de knie ten gevolge van een nieuw dienstongeval op 18 september 1989.

1.3. De Gerechtelijk-Geneeskundige dienst (GGD) raamt in zijn verslag van 7 september 1992 de aanrekenbare invaliditeit ten gevolge van het nieuwe ongeval op : 10 procent (totale invaliditeit rechterknie) - 10 procent (vroegere vreemde factoren - ongeval 1986) of 0 procent.

1.4. De commissie voor vergoedingspensioenen stelt hierop in haar beslissing van 19 januari 1994 vast "dat de totale invaliditeitsgraad voor de letsels uit het ongeval van 18 september 1989 onvoldoende is om tot de uitbetaling van een pensioen over te gaan (0 pct)".

1.5. In het kader van de procedure van vijfjarige herziening wordt de invaliditeit door de GGD op 5 pct (art. 264 b/267) geschat (protocol van 16 februari 1992).

1.6. De minister van Pensioenen stelt op 7 april 1994 vast dat het tijdelijk pensioen op 28 februari 1992 vervalt en dat de invaliditeit nadien niet meer het minimum bereikt vereist voor uitbetaling van een pensioen (10 procent).

1.7. Verzoeker tekent tegen deze beslissing op 20 mei 1994 hoger beroep aan.

1.8. In haar protocol van 27 april 1995 raamt de beroepskamer van de GGD de globale invaliditeit voor de letsels aan de rechterknie op datum van 1 maart 1992 op 7 procent. Het ongeval van 18 september 1989 brengt naar haar oordeel geen nieuwe bijkomende restletsels mee.

1.9. Op 14 oktober 1996 verklaart de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen het beroep ontvankelijk en gegrond en vernietigt de bestreden beslissing. De beroepscommissie stelt vervolgens vast dat de totale aanrekenbare invaliditeitsgraad (7 procent) onvoldoende is om een pensioen uit te betalen.

Deze beslissing wordt in het bijzonder verslag aldus verantwoord :

"Overwegende dat op datum van 20.05.1994 Kris HUYBENS beroep heeft ingesteld tegen de beslissing die door de Minister die de vergoedingspensioenen onder zijn bevoegdheid heeft op 07.04.1994 werd getroffen;

Overwegende dat op 01.03.1992 een aanvraag om periodieke herziening van volgende kwetsuur werd aangevraagd;

- rechter knie trauma;

Overwegende dat de Commissie zich aansluit bij het advies van de G.G.D.B.;

Gelet op de conclusies welke ter zitting werden neergelegd door Meester VERLOOY, advocaat van verzoeker;

De in de conclusies vermelde beslissing heeft slechts uitwerking tot 29.02.1992;

De huidige 7 % gaat slechts in op 01.03.1992, derhalve is er geen discrepantie tussen de huidige beslissing en deze vermeld in de conclusies.";

Het is van deze beslissing dat thans de vernietiging wordt gevorderd;

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoeker een eerste middel aanvoert "ontleend aan de schending van de rechten van verdediging en van artikel 18 van de samengeordende wetten op de vergoedingspensioenen (Besluit van de Regent van 5 oktober 1948, zoals aangevuld o.a. bij artikel 16, § 2 van de wet van 7 juli 1964, en gewijzigd o.a. bij artikel 7, § 1 van de wet van 11 juli 1973, artikel 10.1° van de wet van 9 juli 1976, en artikel 8, 1° van de wet van 27 december 1977);

doordat de Commissie van Beroep voor Vergoedingspensioenen niet antwoordt op het argument vervat in de beroepsakte en in de neergelegde conclusies, waarin wordt gesteld dat het voorlopig pensioen van verzoeker verstrijkt op 29 februari 1992 en niet op 28 februari 1992, zoals in de beslissing van 7 april 1994 van de Minister van Pensioenen werd bepaald; terwijl hierdoor verzoeker een (miniem) nadeel lijdt";

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat het tijdelijk pensioen ingaande op 1 maart 1987 inderdaad op 29 februari 1992 (schrikkeljaar) vervalt, dat de verkeerde einddatum betrokkene geen nadeel berokkent aangezien het pensioenbedrag dat voor een maand verschuldigd is steeds één twaalfde van het jaarbedrag belooft ongeacht het aantal dagen in de kwestieuze maand, dat het middel bij afwezigheid van het vereiste belang niet ontvankelijk of in ieder geval niet gegrond is;

2.1.3. Overwegende dat in de memorie van wederantwoord en in de laatste memorie verzoeker verklaart zich, wat het eerste middel betreft, naar de wijsheid van de Raad van State te gedragen;

2.1.4. Overwegende dat de verwerende partij terecht opmerkt dat verzoeker geen belang bij het eerste middel heeft, aangezien de beweerde vergissing hem geen nadeel berokkent; dat het pensioenbedrag immers hetzelfde is ongeacht of het voorlopig pensioen op 28, dan wel op 29 februari 1992 een einde neemt; dat bovendien de commissie van beroep slechts gehouden was op de argumentatie van verzoeker te antwoorden, indien ze zich op het betwiste punt bij de beslissing van de minister van Pensioenen had aangesloten; dat dit niet het geval was; dat de beslissing van 7 april 1994 waarbij aan het pensioen één dag te vroeg een einde werd gemaakt, door

de beroepscommissie niet bevestigd, doch integendeel werd vernietigd; dat het eerste middel niet ontvankelijk en evenmin gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker een tweede middel aanvoert "ontleend aan de schending van het gezag van gewijsde van een vroegere beslissing;

doordat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de beslissing van 19 januari 1994 van de Commissie voor Vergoedingspensioenen (stuk 6), dewelke in kracht van gewijsde is getreden (verzoeker noch de Minister van Pensioenen zijn ertegen in beroep gegaan);

terwijl de beslissing van 19 januari 1994 van de Commissie voor Vergoedingspensioenen volgend op de aanvraag van verzoeker om een invaliditeitspensioen op basis van een mediale meniscus en partiële fractuur voorste kruisbandplastie rechts, stelt dat van de vastgestelde invaliditeit van 10 procent, 10 procent dient afgetrokken wegens vroegere vreemde factoren (erkende invaliditeit na ongeval van 30 november 1986); Dat de beslissing van 19 januari 1994 aldus werd genomen ná het vervallen van het voorlopig pensioen van verzoeker;

Dat in deze beslissing de invaliditeit die aan het ongeval van 29 september 1986 wordt toegeschreven, wordt geraamd op 10 procent, en zulks zowel op datum van de protocollen van de expert van de Gerechtelijk-Geneeskundige Dienst (het laatste daterend van 7 september 1992, hetzij meer dan zes maanden na het verstrijken van het voorlopig pensioen) als op datum van de beslissing zelf (19 januari 1994);

Dat aldus reeds uitspraak werd gedaan over de invaliditeit van verzoeker na het verval van zijn voorlopig pensioen";

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat de bestreden beroepsbeslissing kadert in een procedure van periodieke herziening, dat de opdracht van de beroepscommissie zich derhalve beperkte tot de vaststelling van de overblijvende invaliditeitsgraad na het verstrijken van de voorlopige periode van 5 jaar, dit wil zeggen op datum van 1 maart 1992, dat de commissie op 19 januari 1994 heeft vastgesteld dat het latere ongeval van 1989 geen bijkomende invaliditeit met zich bracht : de door de GGD geconstateerde globale invaliditeit op 1 januari 1990 bedraagt 10 procent waarvan de voorheen erkende 10 procent wordt afgetrokken = 0 procent voor het nieuwe ongeval, dat deze beslissing geen invloed kan hebben op de wegens het vroegere ongeval erkende invaliditeitsgraad die tot het einde van de voorlopige periode van 5 jaar op 10 procent was vastgelegd, dat die invaliditeitsgraad in voorkomend geval alleen had kunnen worden verhoogd wegens bijkomende restletsels ingevolge het nieuwe ongeval, dat de beslissing van 19 januari 1994 slechts vaststelt dat het nieuwe ongeval van 1989 geen bijkomende invaliditeit met zich brengt;

2.2.3. Overwegende dat verzoeker repliceert dat de commissie voor vergoedingspensioenen meer dan dat heeft vastgesteld, dat zij immers een aftrek van 10 procent op de vastgestelde invaliditeitsgraad doet, aftrek welke zij wijt aan vroegere vreemde factoren, namelijk de erkende invaliditeit ingevolge het ongeval van 30 november 1986, dat zij aldus in haar beslissing van 19 januari 1994 stelt dat de invaliditeit ingevolge het ongeval van 30 november 1986 op datum van het medisch onderzoek en op datum van de beslissing nog steeds 10 procent bedraagt;

2.2.4. Overwegende dat de commissie van beroep zich in de bestreden beslissing aansluit bij het protocol van 27 april 1995 van de medische beroepskamer van de GGD, waarin de globale invaliditeit op 1 maart 1992 wordt geraamd; dat verzoeker er ten onrechte van uitgaat dat de commissie voor vergoedingspensioenen in haar beslissing van 19 januari 1994 de invaliditeit op een later tijdstip heeft bepaald; dat het advies van 7 september 1992, waarop de beslissing van 19 januari 1994 is gebaseerd, de globale invaliditeit immers op datum van 1 februari 1990 schatte, met andere woorden ten tijde van de indiening van verzoekers nieuwe aanvraag; dat van een tegenstrijdigheid tussen deze beslissing (10 procent invaliditeit op 1 februari 1990) en de thans bestreden uitspraak (7 procent invaliditeit op 1 maart 1992) dan ook geen sprake is; dat het tweede middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op zeventien januari 2000, door de
IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BORRET,	voorzitter,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	L. HELLIN,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. BORRET.